

[Przewodniczący 00:00:01.000]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z 27 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Kutnie rozpoznając sprawę z powództwa K. J. przeciwko H. G. (1) o zapłatę oddalił powództwo, zasądził od K. J. na rzecz H. G. (1) kwotę 2 tysiące 400 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Zasądził od K. J. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 815 złotych 89 groszy tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo w czasie trwania postępowania. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziła się powódka. Wyrok zaskarżyła w całości i zarzuciła nie rozpoznanie przez Sąd istoty sprawy poprzez nie ustalenie stanu faktycznego i niezastosowanie przepisów prawa materialnego do istniejącego między stronami stosunku prawnego przez pominięcie tej części materiału dowodowego wskazującego na rodzaj relacji łączących strony, noszącej elementy użyczenia i beczynszowego użytkowania wskazującego na prowadzenie przez powódkę produkcji rolnej, otrzymania dopłat gruntowych, opłaty podatku w sytuacji, gdy dowody te miały na celu zdefiniowanie stosunku prawnego obligacyjnego służącego powódce względem pozwanej i wywiedzenie roszczenia odszkodowawczego z tytułu utraty pożytku na skutek uniemożliwienia jej beczynszowego użytkowania nieruchomości oraz nie zastosowania się przez Sąd do wiążącego wyroku przywracającego powódce posiadania oraz nielegalne wydanie, które tworzy domniemanie prawne nieprzerwanego posiadania, co wskazuje na bezprawność działania pozwanej, a w sytuacji nie podzielenia tego zarzutu apelująca zarzuca naruszenie prawa procesowego, to jest 365 kpc poprzez nie zastosowanie do treści ustaleń wyroku Sądu w Kutnie i przyjęcie w niniejszym postępowaniu przy ocenie stanu faktycznego, którego oceny dokonał Sąd w sprawie wyżej powołanej w sposób sprzeczny z tym wyrokiem, że działanie pozwanej nanosiło znamię bezprawności w sytuacji, gdy wyrok nakazujący przywrócenie posiadania w sposób jednoznaczny wskazuje, że posiadanie zostało naruszone samowolnie i bezprawnie. 234 kpc poprzez pominięcie przed Sądem mniemania prawnego wynikającego z artykułu 345 dotyczącego ciągłości posiadania przywróconego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kutnie z 31 marca 2011 roku wykonanym w drodze egzekucji komorniczej, co czyni powódkę posiadaczem w ramach stosunku obligacyjnego uprawnioną do czerpania pożytku z nieruchomości, której posiadania pozbawiono. Artykułu 233 kpc przez dowolne w miejsce swobodnej oceny materiału dowodowego przez przyjęcie, jako źródło już ustaleń stanu faktycznego wyłącznie zeznań świadków K. G., E. W. i przesłuchania pozwanej H. G. (2) z pominięciem zeznań świadków K. D. i J. J. oraz przesłuchania powódki i ustalenie sprzecznie z tymi dowodami oraz wyrokiem Sądu w Kutnie z 31 marca 2011 roku, że niniejsza sprawa toczy się z powództwa posiadacza w złej wierze w sytuacji, gdy powódka w sprawie roszczenia wywodzi z nieprzerwanego posiadania naruszenie prawa materialnego wyrażonego w artykule 708 kc w związku z 361 paragraf 2 kc i artykułu 345 kc poprzez jego niezastosowanie do stanu faktycznego niniejszej sprawy i uznanie, że brak jest podstawy odpowiedzialności pozwanej za uniemożliwienie powódce korzystania, używania i pobierania pożytku w przedmiotowej nieruchomości i pobierania pożytku w sytuacji, gdy na skutek prawomocnego wyroku z 2011 roku stan posiadania nieruchomości po jej wydaniu trwa nadal i uprawniał powódkę do pobierania pożytku, gdy by pozwana zastosowała się do treści ciążącego nań obowiązku. I w oparciu o te zarzuty wnosi się o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 17 tysięcy 863 złote 24 grosze z ustawowymi odsetkami wyliczonymi od dnia 7 lutego 2012 roku do dnia zapłaty i zasądzenie zwrotu kosztów za obie instancje. W sprawie została wywiedziona odpowiedź na apelację, gdzie wnosi się o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie odwoławcze. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. K. J. domagała się od H. G. (2) zapłaty kwoty 26 tysięcy 78 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 lutego 2012 roku do dnia zapłaty tytułem równowartości utraconych pożytków za lata 2010, 2011 z nieruchomości rolnej położonej we wsi B.. W toku postępowania apelacyjnego powódka domaga się zapłaty kwoty niższej, mianowicie 17 tysięcy 863 złote 24 grosze, przy czym wbrew twierdzeniom z pisma na karcie 226 nie można uznać, że cofnęła roszczenie w tym zakresie przed Sądem Rejonowym, ponieważ jak jest zapisane na karcie 154 dokonała jedynie korekcji. Jest zapisane, że koryguje, nie przełożyło się to jednak stwierdzenie na formę procesową, dlatego też Sąd zasadnie odniósł się do całego żądania merytoryczne. Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. No w pierwszej kolejności za całkowicie chybione należało uznać podniesione przez apelującą zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa procesowego to jest 233 paragraf 1 kpc, przez przekroczenie granic swobodnej oceny przeprowadzonym w sprawie dowodów dokonane jakoby w sposób dowolny. W myśl tego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc

dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Wbrew stanowisku skarżącej przeprowadzona przez Sąd Pierwszej Instancji ocena dowodów odpowiada zasadom powołanego wyżej przepisu ustawy, zaś wszechstronna analiza materiału dowodowego pozwoliła dokonać temuż Sądowi prawidłowych ustaleń, co do fakt, prawd, co do charakteru posiadania nieruchomości od jesieni 2009 roku przez powódkę. Z ustaleń tych jednoznacznie wynika, że pozwana zwróciła się w 2009 roku po żniwach do powódki o zwrot z tej ziemi. Notabene do tożsamyh wniosków doszedł Sąd Rejonowy w Kutnie w swej sprawie o sygnaturze I C 182/10 nakazując tamże przywrócenie naruszonego posiadania. Przy okazji wskazać w tym miejscu należy na bezzasadne zarzut naruszenia przepisu artykułu 365 paragraf 1 kpc. Wyrok, bowiem w tamtej sprawie dotyczył jedynie przywrócenia posiadania, gdzie Sąd nie bada ani dobrej wiary posiadacza, ani zgodności posiadania ze stanem prawnym. Zaskarżone rozstrzygnięcie zostane, zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnych, bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego. Podzielić należy konstatacje Sądu Rejonowego, że niniejsza sprawa toczy się z powództwa posiadacza zależnego w złej wierze nieposiadającego tytułu prawnego skutecznego przeciwko właścicielowi nieruchomości. Sąd Rejonowy w oparciu o prawidłowe ustalenia, prawidłowo wywiódł, że jesienią 2009 roku, ustnie, na targowisku doszło do wypowiedzenia łączącej strony umowy zbliżonej do użyczenia. W ramach, którego członkowie rodziny niebędące właścicielami przez dłuższy okres czasu korzystali z tej nieruchomości do niej prawnie nienależącej. Wcześniejsze pismo małżonków G. z 20 czerwca 2011 roku Sąd Rejonowy zasadnie uznał za nieistotne, gdyż już wcześniej dokonali oni skutecznego wypowiedzenia umowy. Pismo to, jak zwrócił uwagę Sąd Rejonowy zostało wystosowane w związku z procesem posesoryjnym. W konsekwencji za bezzasadny uznać należy zarzut naruszenia artykułu 708 w związku z 362 paragraf 2 i 345 kpc. Apelująca ignoruje fakt wypowiedzenia umowy użytkowania beczynszowego artykuł 708 kc. Swoje uprawnienia do pobierania pożytków z nieruchomości chce wywodzić jedynie z przywróconego posiadania. W sprawie o naruszenie przywróconego posiadania, co należy podkreślić Sąd nie bada ani dobrej wiary posiadacza, ani zgodności posiadania ze stanem prawnym. Skarżąca bezzasadnie zarzuca naruszenie 345 i 300 ..., i 234 kpc. Przede wszystkim, bowiem za, zauważyć należy, że domniemanie z artykułu 345 kc o nieprzerwanym posiadaniu nie ma znaczenia dla oceny charakteru posiadania nieruchomości przez powódkę. Istotnym jest natomiast, czy posiadanie to było w dobrej, czy złej wierze. Przypomnieć należy, że posiadaczem w złej wierze jest ten, kto wie, albo wiedzieć powinien na podstawie towarzyszących okoliczności, że nie przysługuje mu prawo własności. Dlatego też Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że skoro pozwana utraciła tytuł prawny do nieodpłatnego korzystania z nieruchomości, a od jesieni 2009 roku w konsekwencją domniemanie z artykułu 345 posiadaczem w złej wierze była, to nie może dochodzić od właściciela zwrotu wartości pożytków możliwych do uzyskania z nieruchomości. Stanowisko takie znajduje uzasadnienie w dyspozycji artykułu 226 paragraf 2 kc, w związku z artykułem 225 kc, w związku z artykułem 222 paragraf 2 kc. Stosownie do artykułu 226 paragraf 2 kc samoistny posiadacz w złej wierze może żądać jedynie zwrotu nakładów koniecznych i to tylko o tyle, o ile właściciel wzbogaciłby się bezpodstawnie jego kosztem. W sprawie powódka wbrew dyspozycji artykułu 6 kc nie udowodniła, aby poniosła na nieruchomość jakiegokolwiek nakłady konieczne w latach 2010, 11, a w szczególności, aby właściciel wzbogacił się bezpodstawnie. Powódka w tym okresie nie władała nieruchomością, nie wskazała, aby miała ponieść jakiegokolwiek nakłady na nieruchomość w tym czasie. Powódka jedynie w oparciu o opinię biegłego doprowadziła do ustalenia wysokości utraconych pożytków z nieruchomości w latach 2010, 11. Okoliczności nieistotnej dla rozstrzygnięcia w świetle uprawnień posiadacza w złej wierze. Dlatego też Sąd Okręgowy z mocy artykułu 385 kpc apelację oddalił. O kosztach postępowania przed Sądem Drugiej Instancji Sąd Okręgowy orzec, orzekł stosownie do odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażonej w dyspozycji artykułu 98 paragraf 1 kpc. Koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustalono w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Koniec.